

In de serie Gouden paarden zijn verschenen:

Aurea, de wilde pony
De zoektocht van Pico
Maisa, de dappere arabier
De ontsnapping van Rafal
De droom van Fabio
De redding van Roan
Bowi komt in opstand
Nola. Met hart en ziel
Het vuur van Bajka
De heimwee van Faxi
Vidar wil dansen
De liefde van Luna
Izar, de Spaanse beauty
De overwinning van Erin
Een veulen voor Rose
Ferron, een echte vriend
Een thuis voor Ayleen
De sprong van Wento
De furie van Forte

De furie van Forte

Christine Linneweever

kluitman

Veiling

e gevoelige roze huid van zijn neus wordt pijnlijk tegen de tralies aan gedrukt. Forte haalt diep adem, schudt een keer met zijn hoofd en probeert zo de mist in zijn hoofd te laten verdwijnen. Dat helpt een beetje, maar helemaal helder is hij nog niet. En door het schudden doet zijn neus nu echt pijn.

Forte voelt een onrustig gevoel in zich omhoogkomen. Een gevoel dat hij maar al te goed kent. Hij weet dat het mis kan gaan als zijn situatie niet snel verbetert. Forte probeert een stap achteruit te doen om zijn hoofd meer ruimte te geven, maar dat gaat niet. Als hij zijn hoofd maar een klein beetje optilt, snijdt het kopstuk van zijn halster achter zijn oren. Het touw waaraan hij vaststaat, is te kort en hij staat muurvast. In één klap is hij weer helemaal helder.

Forte snuift en kijkt woedend om zich heen. De gang van de stal is bijna leeg. Niemand die hem kan helpen, en eigenlijk had hij dat ook niet verwacht.

De laatste keer dat iemand hem te hulp schoot, kan Forte zich niet eens meer herinneren. Hij vraagt zich zelfs af of het wel ooit gebeurd is. Altijd op mezelf aangewezen, denkt hij

Wil je op de hoogte blijven van alle paardenboeken die bij Kluitman verschijnen, en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283 / W092601

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Christine Linneweer

© MMXXVI Omslagillustratie: George Schriemer

© Binnenillustraties: Sieger Zuidersma

Omslagontwerp: Agnes Visser

Opmaak binnenwerk: Bureau NU

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie

in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt

voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
christinelinneweer.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

boos. Het stuwt de furie in zijn binnenste nog verder op.

Hij trapt boos met zijn voorbeen tegen de wand van de box. Daarna rukt hij met alle kracht die hij in zich heeft aan het touw. Eerst alleen door zijn hoofd omhoog te gooien, maar als dat niet helpt, gaat hij met zijn hele gewicht aan het touw hangen. Hij trekt en trekt. Zijn achterbenen schuiven onder zijn lichaam en door zijn hals van links naar rechts te bewegen zet hij nog meer kracht. Het halster snijdt achter zijn oren, maar breekt niet en ook het touw geeft het niet op.

In de gang hoort Forte nu rennende voetstappen. De deur van zijn box wordt met vaart opengesmeten. In de deuropening staat Chiel met een dikke leren zweep in zijn handen. Forte weet dat dat geen goed nieuws is.

‘Hou op, stomme knol!’ schreeuwt Chiel. ‘Altijd wat met jou! Doe toch eens normaal.’

Maar Forte heeft een rood waas voor zijn ogen. Hij wil niet stoppen en hij weet ook dat het geen oplossing zou zijn. Niets zal ervoor zorgen dat Chiel het touw wat langer maakt zodat zijn neus niet meer tegen de tralies drukt, want zo’n soort mens is Chiel niet. Dat heeft Forte allang geleerd.

Chiel kijkt even over zijn schouder de gang in en stapt dan met een akelige grijns op zijn gezicht de box in. Als hij ter hoogte van de schouder van de woedende ruiter staat, haalt hij met de zweep keihard naar hem uit. Hij raakt hem waar hij hem maar raken kan. Vol op zijn ribben, op zijn hals, op zijn rug. Forte probeert de klappen te ontwijken, maar daar heeft hij amper ruimte voor. Ondertussen probeert hij Chiel met zijn achterbeen te slaan.

Als Forte een klap vol op zijn achterhand krijgt, springt hij naar voren, met zijn neus keihard tegen de tralies. Even staat hij als verdoofd stil. Hij voelt dat er een druppel bloed over zijn neus naar zijn bovenlip glijdt. Als hij opnieuw aan het touw wil gaan hangen, geeft Chiel een schreeuw.

‘Kappen nou! Of wil je nog meer klappen?’

Forte staat te trillen op zijn benen door de pijn en de adrenaline die nog door zijn aderen stroomt. Zijn ogen schieten vuur als hij naar Chiel kijkt, maar hij besluit dat hij er genoeg van heeft.

Als Chiel in de gaten heeft dat Forte stil blijft staan, loopt hij achteruit de box uit. ‘Denk erom,’ waarschuwt hij en hij zwaait met de zweep voor Fortes neus.

Forte kijkt hem woedend na. In de gang komt net Mette aangelopen. Het meisje met het korte zwarte haar kijkt Chiel vragend aan. ‘Waarom loop jij met een zweep rond?’

Chiel lacht naar haar. ‘Voor Forte, voor wie anders?’ zegt hij, terwijl hij met de zweep in zijn hand slaat. ‘De volgende keer geven we hem nog meer van dat spul waar hij rustig van wordt. Zoveel dat hij er bijna van omkiept. Dan duurt het ook langer voordat hij weer allerlei ongein kan bedenken.’

Mette lacht naar hem. ‘Goed idee, dan hoef ik ook niet zo zenuwachtig te zijn als ik hem moet invlechten, want dat was ik vanmorgen wel.’

Forte zucht. Daar was die mist in zijn hoofd natuurlijk van. Het was niet voor het eerst dat hij verdoofd was met dat gele spul. Hij herinnert zich dat ze dat vanmorgen in zijn mond hadden gespoten. Het had ze heel wat moeite gekost. Een van

de jongens hield hem vast en de ander moest die troep in zijn mond zien te krijgen.

Hij weet heel goed wat de pasta doet, want die hadden ze hem ook gegeven om hem na de hengstenkeuring tot drie keer toe voor te kunnen rijden in het tuig. Dat was verplicht, omdat hij anders niet aangeleverd mocht worden voor het verrichtingsonderzoek. Chiel had hem die dagen zoveel pasta gegeven dat hij in het tuig nauwelijks rechthout had kunnen lopen. Bovendien kon hij zich er naderhand amper meer iets van herinneren.

Daarom had Forte vanmorgen gevochten als een leeuw. Hij had gesprongen, gebokt en geprobeerd om de jongen met de spuit te bijten. De pasta die in zijn mond terecht was gekomen, had hij daarna voor een deel weer uitgespuugd, maar wat in zijn mond achter was gebleven, was toch genoeg geweest om hem bijna knock-out te laten gaan.

Van het invlechten door Mette kan hij zich daardoor niets herinneren. Daar hadden ze hem waarschijnlijk voor willen verdoven, want anders was er niemand te vinden die een hele rij knotjes in zijn manen durfde te maken.

Nou ja, dat is ze dan gelukt. Vanavond is de veiling, als het donker wordt. Tot die tijd moet ik hier met mijn neus tegen de tralies gedrukt staan en er is niemand die daar iets aan zal doen, denkt Forte treurig. De mishandelingen maken hem boos, maar omdat hij weet dat hij er niks tegen kan beginnen, gaat hij in gedachten terug naar de periode dat hij als jaarling met twee andere jonge hengsten in de wei liep. In gedachten snuift hij weer de geur van gras op en is het net alsof hij de

zon op zijn rug voelt. Wat was hij toen gelukkig.

In de loop van de middag wordt het drukker in de stallen. Er komen steeds meer mensen naar de paarden kijken. Ze lezen de afstamming op de stamboekpapieren die met punaises op elke box zijn geprikt. Daar staat ook op wat de paarden die die avond geveild zullen worden al hebben gepresteerd.

Ook bij Forte zit het papier op zijn boxwand. Het valt hem op dat mensen al dingen over hem gehoord hebben. Als ze op zijn papier kijken, doen ze meestal een stap achteruit. 'O, dit is Forte. Daar hebben we geen interesse in,' zeggen ze en lopen dan snel weer door.

Beter dat niemand interesse in mij heeft, denkt Forte, maar hij voelt zich toch ook gekrenkt.

Tegen het einde van de middag, een paar uur voor het begin van de veiling, komen er luidruchtige mannen de stal binnen. Ze slaan elkaar op de schouders en vertellen sterke verhalen over wat voor fantastische paarden ze op stal hebben staan voor komend seizoen.

Die lui geven Forte een vervelend gevoel. Het zijn concoursrijders, weet hij. De een weet het nog beter dan de ander. Maar in de praktijk zijn het toch allemaal dierenbeulen, denkt hij. Ze denken allemaal dat hun macht in kracht ligt. Ze kleineren een paard net zolang tot het alleen nog maar kan doen wat de baas hem opdraagt. Mooi dat ik daar niet intrap.

De concoursrijders hebben wel interesse in Forte. Een dikke man met een flinke bos blonde krulletjes en een rood gezicht kijkt met zijn varkensoogjes geïnteresseerd naar hem. 'Deze

zou ik wel een poosje op stal willen hebben,' zegt hij met een gemene lach tegen zijn veel jongere vrouw.

De vrouw schudt haar hoofd. 'Het is een prachtig paard, maar ik zou niet met hem willen rijden. Het is niet voor niets dat hij een dikke onvoldoende kreeg voor zijn karakter tijdens het verrichtingsonderzoek en dat hij toen naar huis moest.'

De man met de krulletjes haalt zijn schouders op. 'Ach, hij is inmiddels gecastreerd en als hij nog steeds lastig is, dan kun je het er vast wel uitslaan. Hij kan geweldig bewegen. Tijdens de hengstenkeuring zweefde hij met grote passen door de baan en werd hij uitgeroepen tot kampioen. Ik denk dat ik vanavond een bod op hem doe.'

De vrouw snuift, maar ze zegt niets meer. Ze loopt door naar de volgende box. Haar man kijkt nog een keer naar Forte, knikt nadenkend en gaat dan snel achter zijn vrouw aan. Forte kijkt hen na. Woede komt in hem omhoog, maar hij duwt die emotie ook meteen weer weg. De jaren dat hij dagelijks misselijke opmerkingen heeft moeten aanhoren, hebben hem gepantserd. Hij heeft een schild opgebouwd en daardoor kunnen ze hem niet meer raken.

2

Jens en Kirsten

Langzaam komen er minder mensen in de stal naar de paarden kijken. De meeste zoeken een plekje op de tribune in de hal waar straks de veiling gehouden wordt. Forte vindt het fijn dat het eindelijk stil is en sluit even zijn ogen. Pas als hij zachte voetstappen in de buurt van zijn box hoort, doet hij ze weer open. Voor zijn box verschijnen een man en een meisje, die geïnteresseerd naar hem kijken.

'Wauw, wat een mooi paard! Dit is toch dat paard dat tijdens de hengstenkeuring zo geweldig door de baan ging, oom Jens?' vraagt het meisje als ze zijn naam heeft gelezen.

Haar oom knikt. 'Ja, dat klopt. Het is echt een topper als het op beweging aankomt. Jammer dat hij zich tijdens het verrichtingsonderzoek zo slecht gedroeg dat hij al voor het examen naar huis moest.'

'Ja, dat is zeker jammer.'

Het meisje deinst niet achteruit, zoals de meeste andere bezoekers, maar zet juist een stap naar voren. Ze kijkt hem recht aan en steekt dan haar hand naar hem uit. Forte is daar zo verbaasd over dat hij vergeet om boos te reageren. Hij kijkt

naar haar gezicht. Ze heeft prachtige amberkleurige ogen met gele stippeltjes erin, een hele massa bruine krullen die over haar schouders dansen en sproetjes op haar kleine wipneus.

In haar ogen ziet hij een emotie die hij niet kan thuisbrengen. Verdriet? Ja, daar lijkt het nog het meest op, maar dat is het net niet.

Heel zacht streelt ze met een vinger over zijn neus, zonder het wondje te raken.

Forte zucht even van genot.

‘Waarom sta je zo kort vast?’ vraagt ze zachtjes. ‘Is dat om ervoor te zorgen dat je je niet kunt misdragen?’

Haar oom komt naast haar staan en trekt haar een stukje achteruit. ‘Altijd voorzichtig zijn als je een vreemd paard benadert, Kirsten.’

Het meisje kijkt hem vragend aan. ‘Omdat hij zo vals is?’

Forte snuift beledigd.

De man schudt zijn hoofd. ‘Nee hoor, zijn karakter kan ik zo niet bepalen. Het is gewoon niet verstandig om zo dicht in de buurt te komen bij een paard dat niet bij je uit de buurt kan gaan. Niet elk paard vindt het fijn als je zo dichtbij komt. Als het kan, neemt hij zelf afstand, maar die mogelijkheid heeft Forte nu niet. Blijf dus maar gewoon bij hem uit de buurt.’

Forte bekijkt de man met verwondering. Wie is deze man? Hoe kan het dat hij zulke verstandige dingen zegt? Dat hij eraan denkt wat fijn is voor een paard?

De man heeft een snor en een baardje en donkerder haar dan het meisje. Zijn ogen zijn lichtblauw, maar ze doen niet koud aan.

‘Ga je een bod op dit paard uitbrengen, oom Jens?’ vraagt Kirsten. ‘Het zou me niks verbazen. Hij past goed tussen al die rare paarden die al bij ons op stal staan.’

Jens lacht en trekt even aan een krul van Kirsten. ‘Ik zou het wel willen, maar ik denk niet dat dit paard wordt verkocht voor een prijs die ik kan betalen. Iedereen weet dat hij geweldig kan bewegen. Hij komt trouwens ook nog uit een beroemde merrielijn, die al heel veel succesvolle concourspaarden heeft opgeleverd. Fortes moeder, Vivente, mocht bijvoorbeeld op de Nationale Tuigpaardendag meer dan eens meedoen aan het grote slotstuk, de Finale der Nationale.’

Forte luistert mee en voelt het vertrouwde gevoel van woede weer in zich opkomen als Jens de naam van zijn moeder noemt. Ze deed het misschien goed in het tuig, maar als moeder was ze echt waardeloos, denkt hij boos.

Kirsten leest het stamboekpapier. ‘Wat een grappige namen hebben de paarden uit die moederlijn.’

‘Ja, allemaal namen die met muziek te maken hebben.’

Kirsten trekt haar wenkbrauwen omhoog. ‘O ja?’

Jens lacht. ‘Ik ken de fokkers goed, het echtpaar Den Hertog. Daar heb ik een paar jaar op stal gewerkt. Hun zoon en dochter hadden niet veel met paarden, maar wel met muziek. Ze studeerden allebei aan het conservatorium. Meneer Den Hertog heeft mij heel veel over tuigpaarden geleerd. Hij is een echte paardenman.’

‘O, wat grappig. Geldt dat ook voor Forte?’

‘Ja, als er “forte” boven een muziekstuk staat, dan moet je als muzikant hard spelen. Forte betekent namelijk hard.’

Kirsten denkt even na en glimlacht. 'Dat past wel bij hem. En wat betekent Vivente dan?'

'Dat je de muziek heel levendig moet spelen.'

'Wat grappig! Paste die naam ook zo goed bij haar?'

Jens schudt zijn hoofd. 'Nee, helemaal niet. Ze had een heel eigenzinnig karakter en ik denk dat de Den Hertogs haar nooit Vivente hadden genoemd als ze hadden geweten hoe koppig ze zou worden. In het tuig heeft ze het nog wel goed gedaan, maar als fokmerrie bleek ze totaal niet geschikt.'

'Waarom niet?'

'Kort na de geboorte van Forte bleek dat Vivente helemaal niks van haar veulen wilde weten. Dat heb ik trouwens zelf niet meegemaakt, want toen was ik daar al weg. Maar ik weet wel dat ze hem met de fles hebben grootgebracht.'

Forte voelt het verdriet in zich omhoogkomen. Zijn gedachten gaan terug naar de eerste dagen van zijn leven. Hij stond nog te trillen op zijn lange, onhandige benen toen zijn moeder hem meteen al een flinke trap gaf, waardoor hij omviel. Ook daarna wilde ze niets met hem te maken hebben. Ze keerde zich van hem af, trok dreigend haar achterbeen omhoog en legde haar oren plat in haar nek als hij dicht bij haar kwam. Ze bleef zo ver mogelijk bij hem uit de buurt en zorgde ervoor dat hij niet de kans kreeg om bij haar te drinken. Ze trapte naar hem als hij met zijn neus alleen maar richting een speen ging.

'Ze hebben eerst nog wel geprobeerd om Forte bij een andere merrie te plaatsen die haar veulen verloren had, maar dat lukte niet. Die merrie accepteerde hem wel, maar Forte

was te angstig geworden,' weet Jens.

Ook dat herinnert Forte zich nog goed. Tja, hij was inderdaad bang geweest. Bang dat die merrie hem net zo zou behandelen als zijn eigen moeder. Hij durfde niet bij haar te drinken.

'Omdat ze Forte zelf groot moesten brengen, besloten de Den Hertogs daarna geen veulens meer van Vivente te fokken.'

Herinneringen

Kirsten richt haar ogen weer op Forte en haalt dan haar schouders op. ‘Met de fles grootbrengen is toch ook goed? Mensen geven hun baby ook zo vaak de fles.’

Jens schudt zijn hoofd. ‘Een paard grootbrengen met de fles, dat wil je eigenlijk liever niet. Die paarden voelen zich gelijk aan de mens en daardoor worden ze lastig in de omgang. Dat veroorzaakt vaak problemen.’

Forte kan er niets aan doen. Hij hoort vaag nog wel wat Jens zegt, maar zijn ogen gaan steeds weer als vanzelf naar Kirsten. Ze doet iets vreemds met hem, geeft hem een raar gevoel in zijn borst. Hij kan het niet goed thuisbrengen. Als hij naar haar ogen kijkt, ziet hij opnieuw die vreemde emotie die hij niet goed begrijpt. Opeens denkt hij het te weten. Het is geen verdriet, het is medelijden. Ze vindt mij zielig! En dat maakt hem in een klap furieus. Hij snuift hard en kijkt haar driftig aan. Zijn ogen schieten vuur. Ik ben niet zielig!

Ieder ander mens zou door die reactie meteen meters achteruit stuiven, maar Kirsten lijkt er opnieuw helemaal niet van onder de indruk. Ze blijft met zachte ogen naar hem kijken.

‘Misschien dat hij daarom zo moeilijk doet. Lastig, voor een paard dat in het tuig moet presteren,’ mompelt ze.

Jens trekt een wenkbrauw omhoog. ‘Het is mogelijk dat het daardoor komt, maar het kan ook een andere reden hebben. Feit is wel dat het eerst zal moeten worden opgelost, voordat hij in de tuigpaardensport mee kan doen. Ik heb gehoord dat hij tijdens het verrichtingsonderzoek absoluut niet in te spannen was en dat hij zich ook moeilijk liet benaderen. Talent als concourspaard heeft hij wel, daar ben ik van overtuigd, maar daar heb je niks aan als hij zich niet voor de wagen laat spannen.’

‘Waarom denk je dat hij wel talent heeft als concourspaard?’

‘Doordat hij met zoveel kracht en ruimte door de baan ging tijdens de hengstenkeuring. En omdat hij de juiste genen heeft. Andere paarden uit deze merrielijn zijn ook uitgegroeid tot toppers in het tuig.’

Kirsten kijkt hem verwonderd aan. ‘O ja?’

Jens knikt. ‘Andante, Barocco, Cadenza en Fermata komen uit dezelfde moederlijn. Verschillende concoursrijders zullen het daarom wel met Forte willen proberen. Ze denken dat ze zijn probleem kunnen oplossen en hopen dat ze komend seizoen al prijzen met hem in de wacht kunnen slepen.’

Kirsten kijkt hem met grote ogen aan. ‘Ondanks dat iedereen weet dat het niet gemakkelijk zal worden met dit paard?’

Op het gezicht van Jens verschijnt een scheef lachje. ‘Ja, ondanks dat. Of misschien wel dankzij dat. Veel tuigpaardrijders vinden een paard met een moeilijk karakter een uitdaging. Heel wat mannen en vrouwen die hier vanavond

op de tribune zitten willen graag laten zien dat het hun wél lukt om een dergelijk paard voor hun karretje te spannen. Letterlijk en figuurlijk.'

Fortes gedachten gaan terug naar de man met de blonde krulletjes, die vanmiddag zo duidelijk had gezegd dat hij zijn vervelende gedrag er wel uit kon slaan. Hij lacht er smalend om. Want dat hadden er al meer geprobeerd en het was ze niet gelukt.

Kirsten slaat haar ogen treurig neer en zucht diep. 'Zo zielig voor Forte. Ik hoop maar dat hij bij iemand terechtkomt die hem goed behandelt,' zegt ze zacht.

Jens knikt. 'Kom, wij gaan nog even bij de merries kijken, want wij zijn hier natuurlijk niet voor niks. We zoeken een merrie die we voor mijn Amerikaanse klant Eleanor Johnson kunnen kopen.' Dan lopen ze samen door.

Forte kijkt hen na met een vreemd, leeg gevoel. Wat een bijzondere mensen, denkt hij. Ze probeerden me echt te begrijpen.

Hij schudt even zijn hoofd, voor zover het touw dat toelaat, om die laatste gedachte te verjagen. Hij gelooft het zelf niet. Ik heb nog nooit een mens ontmoet die mij echt wil begrijpen, denkt hij. Mensen vragen nooit. Mensen dwingen. En bij die laatste gedachte ontbrandt er in hem weer een vonkje van woede. Hij snuift hard.

Het is nu weer helemaal stil in de stal. In de manege, even verderop, klinkt zachte muziek en Forte kan ook de stem van de veilingmeester horen, die iedereen welkom heet en vertelt hoe deze veiling is ontstaan. Forte weet het wel. De veiling is

bedacht door de man die de laatste jaren zijn eigenaar is geweest, meneer Van der Voort, een succesvolle concoursrijder, die bij bekende fokkers jonge hengsten en merries uit de beste bloedlijnen aanschaft. Die worden door hem opgefokt en de beste mogen op driejarige leeftijd naar de keuring. Als ze daar goed presteren, worden ze vervolgens ingezet voor zijn fokkerij of gaan ze verder als concourspaard.

Meneer Van der Voort kwam op een dag ook bij de familie Den Hertog. Hij kende de bloedlijn waarmee door hen wordt gefokt en hij wilde naar de jonge paarden kijken. Forte was toen net een jaar oud.

'Dat is Forte, een enorm talent, maar met de fles grootgebracht. Het is daardoor niet echt een makkelijke jongen. Mocht je hem van mij willen overnemen, dan wordt het een uitdaging om hem klaar te maken voor de hengstenkeuring of om hem te betuigen,' had meneer Den Hertog tegen Van der Voort gezegd.

Daar had Van der Voort zich niks van aangetrokken. Zonder zich verder te bedenken had hij Forte van hem gekocht. Een dag later kwam een jongeman hem halen. Dat was de eerste keer dat hij Chiel zag. Hij was in dienst bij meneer Van der Voort.

Meneer Den Hertog had Forte de avond daarvoor al in een box opgesloten en waarschuwde Chiel dat het inladen misschien niet heel makkelijk zou gaan. Maar Chiel grijnsde alleen maar. 'Ik heb al vaker met dit bijltje gehakt. Een jaarling hengst kan ik wel aan, hoor,' had hij zelfverzekerd gezegd.

Hij was met een halster de box in gekomen en Forte had